

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. Vecchi, F. Castilla Contreras, B. Mongin en C. Vollrath, gemachtigden, bijgestaan door B. Rayment en D. Bailey, barristers, G. Peretz, QC, en S. Kingston, SC), Generics (UK) Ltd

Interveniënt aan de zijde van de Europese Commissie: Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (vertegenwoordigers: aanvankelijk D. Guðmundsdóttir, Z. Lavery en D. Robertson, gemachtigden, bijgestaan door J. Holmes, QC, vervolgens D. Guðmundsdóttir, gemachtigde, bijgestaan door J. Holmes, QC)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Merck KGaA draagt haar eigen kosten en die van de Europese Commissie.
- 3) Het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland draagt zijn eigen kosten.

(¹) PB C 30 van 30.1.2017.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 25 maart 2021 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Administrativen sad Sofia-grad — Bulgarije) — BT / Balgarska Narodna Banka

(Zaak C-501/18) (¹)

[Prejudiciële verwijzing – Depositogarantiestelsels – Richtlijn 94/19/EG – Artikel 1, punt 3, onder i) – Artikel 7, lid 6 – Artikel 10, lid 1 – Begrip “niet-beschikbaar deposito” – Vaststelling dat het deposito niet-beschikbaar is – Bevoegde autoriteit – Recht van de deposant op schadeloosstelling – Contractueel beding dat in strijd is met richtlijn 94/19 – Beginsel van voorrang van het Unierecht – Europees Systeem voor financieel toezicht – Europese Bankautoriteit (EBA) – Verordening (EU) nr. 1093/2010 – Artikel 1, lid 2 – Artikel 4, punt 2, onder iii) – Artikel 17, lid 3 – Door de EBA tot een nationale bankautoriteit gerichte aanbeveling betreffende de maatregelen die moeten worden genomen om te voldoen aan richtlijn 94/19 – Rechtsgevolgen – Geldigheid – Sanering en liquidatie van kredietinstellingen – Richtlijn 2001/24/EG – Artikel 2, zevende streepje – Begrip “saneringsmaatregelen” – Verenigbaarheid met artikel 17, lid 1, en artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Aansprakelijkheid van de lidstaten voor inbreuken op het Unierecht – Voorwaarden – Voldoende gekwalificeerde schending van het Unierecht – Procedurele autonomie van de lidstaten – Beginsel van loyale samenwerking – Artikel 4, lid 3, VEU – Gelijkwaardigheidsbeginsel en doeltreffendheidsbeginsel]

(2021/C 206/08)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administrativen sad Sofia-grad

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BT

Verwerende partij: Balgarska Narodna Banka

Dictum

- 1) Artikel 7, lid 6, van richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 2009, moet aldus worden uitgelegd dat het daarbij aan deposanten toegekende recht op schadeloosstelling enkel betrekking heeft op de terugbetaling, via het depositogarantiestelsel, van de niet-beschikbare deposito's van de betrokken deposant tot het beloop van het in artikel 7, lid 1 bis, van die richtlijn — zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14 — vastgestelde bedrag nadat de bevoegde nationale autoriteit overeenkomstig artikel 1, punt 3, onder i), van richtlijn 94/19 — zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14 — heeft vastgesteld dat de door de kredietinstelling in kwestie beheerde deposito's niet-beschikbaar zijn, zodat die deposant aan artikel 7, lid 6, van deze richtlijn — zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14 — geen recht ontleent om schade vergoed te krijgen die is veroorzaakt door een te late terugbetaling van het gegarandeerde bedrag van al zijn deposito's of door het feit dat de bevoegde nationale autoriteiten op gebrekkige wijze toezicht hebben uitgeoefend op de kredietinstelling waarvan de deposito's niet-beschikbaar zijn geworden.
 - 2) Artikel 1, punt 3, onder i), junctis artikel 7, lid 6, en artikel 10, lid 1, van richtlijn 94/19 — zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14 — moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling of een contractueel beding op grond waarvan een deposito bij een kredietinstelling waarvan de betalingen zijn opgeschort, pas opeisbaar wordt nadat de bevoegde autoriteit de aan deze instelling verleende bankvergunning heeft ingetrokken en op voorwaarde dat de deposant uitdrukkelijk heeft verzocht om terugbetaling van dat deposito. Krachtens het beginsel van voorrang van het Unierecht moet iedere nationale rechter bij wie beroep is ingesteld tot vergoeding van de schade die zou zijn veroorzaakt doordat de terugbetaling van het gegarandeerde bedrag van het betreffende deposito plaatsvond na het verstrijken van de bij artikel 10, lid 1, van die richtlijn — zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14 — gestelde termijn, die nationale regeling of dat contractuele beding buiten toepassing laten wanneer hij uitspraak doet op dat beroep.
 - 3) Artikel 17, lid 3, van verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van besluit 2009/78/EG van de Commissie, gelezen in het licht van overweging 27 van deze verordening, moet aldus worden uitgelegd dat een nationale rechter een op de grondslag van die bepaling aangenomen aanbeveling van de Europese Bankautoriteit (EBA) in aanmerking moet nemen bij de beslechting van het bij hem aanhangige geding, met name in het kader van een beroep dat ertoe strekt dat wordt vastgesteld dat een lidstaat aansprakelijk is voor schade die aan een particulier is berokkend ten gevolge van de niet-toepassing dan wel de onjuiste of ontoereikende toepassing van het Unierecht die ten grondslag ligt aan de onderzoeksprocedure die heeft geleid tot de aanneming van die aanbeveling. Particulieren die schade hebben geleden ten gevolge van de in een dergelijke aanbeveling vastgestelde schending van het Unierecht, moeten zich op deze aanbeveling kunnen beroepen om door de bevoegde nationale rechter te doen vaststellen dat de betrokken lidstaat aansprakelijk is voor die schending van het Unierecht, ook al is die aanbeveling niet tot hen gericht.
- Aanbeveling EBA/REC/2014/02 van de EBA van 17 oktober 2014 aan de Balgarska Narodna Banka (Bulgaarse nationale bank) en het Fond za garantirane na vlogovete v bankite (bankdepositogarantiefonds) inzake de maatregelen die moeten worden genomen om te voldoen aan richtlijn 94/19/EG, is ongeldig voor zover daarbij het besluit van de Balgarska Narodna Banka om Korporativna Targovska banka AD onder bijzonder toezicht te plaatsen en haar verplichtingen op te schorten is gelijkgesteld met de vaststelling dat de deposito's niet-beschikbaar waren in de zin van artikel 1, punt 3, onder i), van richtlijn 94/19, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14.
- 4) Artikel 2, zevende streepje, van richtlijn 2001/24/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 april 2001 betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen, gelezen in het licht van artikel 17, lid 1, en artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat een maatregel tot opschorting van betalingen die door een nationale centrale bank jegens een kredietinstelling wordt toegepast als saneringsmaatregel die tot doel heeft de financiële positie van deze instelling in stand te houden of te herstellen, een ongerechtvaardigde en onevenredige aantasting van het eigendomsrecht van de deposanten van deze instelling vormt indien hij de wezenlijke inhoud van dat recht niet eerbiedigt en indien — gelet op het dreigende risico van financiële verliezen waaraan de deposanten zouden zijn blootgesteld in geval van faillissement van die instelling — andere, minder belastende maatregelen tot hetzelfde resultaat hadden kunnen leiden, wat de verwijzende rechter dient na te gaan.

- 5) Het Unierecht, en met name het beginsel dat de lidstaten aansprakelijk zijn voor schade die aan particulieren is toegebracht ten gevolge van schending van het Unierecht, alsmede het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel, moet aldus worden uitgelegd dat het:
- niet in de weg staat aan een nationale regeling die het recht van particulieren op vergoeding van ten gevolge van schending van het Unierecht geleden schade afhankelijk stelt van de voorwaarde dat de bestuurshandeling of de administratieve nalatigheid die de schade heeft veroorzaakt, voordien nietig is verklaard, mits deze nietigverklaring — ofschoon zij vereist is voor soortgelijke vorderingen die gebaseerd zijn op schending van het nationale recht — in de praktijk niet uitgesloten of zeer beperkt mogelijk is;
 - in de weg staat aan een nationale regeling die het recht van particulieren op vergoeding van ten gevolge van schending van het Unierecht geleden schade afhankelijk stelt van de voorwaarde dat de betrokken nationale autoriteit de schade opzettelijk heeft toegebracht;
 - niet in de weg staat aan een nationale regeling die het recht van particulieren op vergoeding van ten gevolge van schending van het Unierecht geleden schade afhankelijk stelt van de voorwaarde dat het bewijs wordt geleverd dat de schade bij de instelling van het beroep daadwerkelijk was en vaststond, mits deze voorwaarde niet ongunstiger is dan de voorwaarden die gelden voor soortgelijke vorderingen die gebaseerd zijn op schending van het nationale recht, en die voorwaarde gelet op de bijzonderheden van het concrete geval de uitoefening van dat recht niet onmogelijk of uiterst moeilijk maakt.
- 6) Het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel moeten aldus worden uitgelegd dat zij een rechter bij wie een beroep tot schadevergoeding is ingesteld dat formeel gesproken berust op een nationaalrechtelijke bepaling inzake de aansprakelijkheid van de staat voor schade die voortvloeit uit een bestuursactiviteit, maar ter ondersteuning waarvan middelen worden aangevoerd die betrekking hebben op schending van het Unierecht ten gevolge van die activiteit, er niet toe verplichten om dat beroep ambtshalve te kwalificeren als een beroep dat gebaseerd is op artikel 4, lid 3, VEU, voor zover de toepasselijke nationaalrechtelijke bepalingen die rechter niet beletten de ter ondersteuning van dat beroep aangevoerde middelen inzake schending van het Unierecht te onderzoeken.

⁽¹⁾ PB C 364 van 8.10.2018.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 25 maart 2021 — Deutsche Telekom AG / Europese Commissie, Slovanet, a.s.

(Zaak C-152/19 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening – Mededinging – Artikel 102 VWEU – Misbruik van machtspositie – Slowaakse markt voor breedbandinternetdiensten – Wettelijke verplichting voor exploitanten die over een aanmerkelijke marktmacht beschikken om toegang tot het aansluitnetwerk te verlenen – Door de gevestigde exploitant vastgestelde voorwaarden voor ontbundelde toegang tot het aansluitnetwerk voor andere exploitanten – Onontbeerlijkheid van de toegang – Toerekenbaarheid van het gedrag van de dochteronderneming aan de moedermaatschappij – Rechten van de verdediging)

(2021/C 206/09)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Deutsche Telekom AG (vertegenwoordigers: D. Schroeder en K. Apel, Rechtsanwältin)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: M. Kellerbauer, M. Farley, L. Malferrari, C. Vollrath en L. Wildpanner, gemachtigden), Slovanet a.s. (vertegenwoordiger: P. Tisaj, advokát)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Deutsche Telekom AG draagt haar eigen kosten en die van de Europese Commissie.

⁽¹⁾ PB C 164 van 13.5.2019.